

H. Hadabás Ildikó

Számadás előtt

Öreg, kövér, vén bakacsinok,
hollóként ültök vállaimra,
előletek ijedt kezemmel
az égbe kapaszkodnék vissza,

ahonnan egyszer rég, lejöttem,
vagy tán nem is én lettem volna?
hanem az egyik takács őszám
font lajtorját oda- és vissza?

Fekete hollók, kövér sandák,
adjon az Isten más világot,
hogy az utolsó lámpagyújtó
szépapám szava legyen áldott,

s messzi hazáim ősi földje,
Erdélyben és fenn Angliában...
kalandozó szegény szívemet
számon tartón majd visszavárja.

Nem emlékszem a rég időkre
mit tán mesélt családi fáma --
de mindegy is, mert ami elmúlt
az eltűnt idők ezüst porába,

s ott ég a csillagokban távol
lelkem attól oly megigézett,
hogy kimondani vágyja titkát
ha volna rá szó, volna ének.

S ezért a megszenvedett múltért
állhatok jövőmben sorba,
hessentve szemet-szemért vágyat,
amelyhez érzem jogom volna.

Ezért a százszor is megváltott
jövőtlen, rongyos, árva népért
talán nekem is lehet szavam, s
kérhetem hollók seregétől,

vigyék innét Júdás ezüstjét,
a megváltásnak több az ára,
nem eladó a lélek csendje
s a hová tartasz boldogsága!

Október végi stáció

A fák csonkolva álltak,
szürke prém hátukon a táj –
águk dere csomókba hullva,
a horizont néma homály.

Barázdákon átlépkedett harangszó
– csak a múlt... és csak a jövő!
A szamártövis csupa fájás,
és meg se moccan az idő.

Öreg kéz suhint, surrogással
sodorja a láncos kutat,
gyertya lángja a temetőben.
égi utak után kutat,

és megtalálja nagyanyámat,
amint gyúrja a kenyeret,
s a sütés után keresztet vet,
minden nap rendben megszegett.

Az égi pásztor hozza nyáját,
bekopog minden hajnalon,
ostor csapása idehallik
szeg-verte szívünk fájdalom.

Gúzsba kötött várakozások,
grádicsokat épít a messzi ég,
magunk után kutakodnánk,
ha volna hol, ha lenne még!